

Virhe

Miten taas kävi näin? Kuivasin hikeä otsaltani ja nakkasin vasaran lattialle. Oli hiljaista, mutta käteni tärisivät. Pyyhin niitä paitaani ja mietin tapahtunutta. Ei kaikki voinut päättyä tähän. Vaatteeni olivat roiskeiden peitossa, enkä saisi niitä enää puhdistettua.

Nousin seisomaan, avasin kaihtimet ja vilkaisin ulos. Ketään ei näkynyt, joten melu ei ollut herättänyt huomiota. Kukaan ei ehkä kuullut, huomannut – tai välittänyt. Tällä seudulla naapureiden elämäntapa lienee normaalia. Mielessäni olivat ne lähiöt, joissa kasvoin aikuiseksi. Pidettiin huoli omista asioista. Suljin verhot ja valutin vettä lavuaariin. Yritin puhdistaa käsiäni, mutta lika tuntui olevan tiukassa.

Suljin hanan, kirosin ja istuin lähimmälle tuolille. Yritin tasata kiihtynyttä hengitystäni. Nyt pitäisi rauhoittua - harkita. Ei ollut varaa vääriin päätöksiin. En halunnut tehdä virheitä. Minun täytyisi toimia hillitysti – koota itseni. Nojasin seinään ja poltin savukkeen. Annoin katseeni kiertää vieraassa huoneistossa. Edessä olisi paljon työtä.

Eteisen komerosta löysin harjan, pesuaineen ja luutun - siivosin. Pidin huolen, että jokainen tekemäni jälki pyyhkiytyisi. Hävitin aina ne sotkut, jonka olin aiheuttanut. Kävin läpi olohuoneen, keittiön, eteisen ja makuuhuoneen. Jokainen paikka, jossa olin vierailut, täytyi puhdistaa.

Riisuin vaatteeni, sytytin takan ja poltin kaiken. Keräsin tuhkat löytämäni sinkkiämpäriin, imuroin ja menin suihkuun. Harjasin ihohuokosistani irti jokaisen likahiukkasan. Kuivasin itseni paperipyyhkeisiin ja etsin kaapeista itselleni sopivat vaatteet. Lopuksi nostin kaatuneet huonekalut paikoilleen.

Kävelin takaisin olohuoneeseen. Katsoin sohvaa. Siihen en koskenut. Sitä en siivoamalla saisi korjattua, joten minun olisi parempi häipyä. Kuten aina.

Vedin takin päälleni, nostin hupun kasvojeni suojaksi ja avasin ulko-oven. Jatkaisinko matkaani? Milloin tuurini loppuisi ja tekisin virheen?

13.02.2017 Mika Keränen